

голямо табло, дето живота на хубавото старо време е изнесен с цялата му прелест и трагедия.

Малко творения има в нашата литература, дето на толкова малко място е дадено толкова живот около един празник, какъвто е Гергйовден. И ако повеста добива голяма цена — то е главно поради този богатство на фолклор и стилизация.

Стилните средства у Тодорова и Кирилова не сж тжй еднакви както на последък се поддържа от някои критици. На друго място, с цитати ще докажем твърдението си. Общото което има у тях, то е: голямата любов към областната реч в Еленско, затаен купнеж към слушани приказки от баби и стрини и обич към онова, което е пребулено в поверие и легендарност.

За всекиго, който е роден и расжл край балкана е понятно това.

Хората на балкана сж повече мистици, с лиричен темперамент. Хората на полето сж реалисти и сжс сурова натура. Пжк и поради дългото вековно робство — балканжт едничжк е бил скривалище на духовни национални ценности и затова писателите, които произхождат из тия места, имат тия ценни и богати по мотиви фолклорни материали.

Направихме едно малко отклонение с цел да сравним идилията и повестта. Защото трябваше да се спрем върху условнята, сред които сж растли двамата писатели, пжк и да се види, где се заражда мотива на тая хубава приказка.

В идилията с няколко щр. хи е набелязано родословието на Калина. Това е достоинство. Защото там центжра на идилията е Мечкаря. В повеста имаме за такжв — фигурата на Калина, живо е дадена майка ѝ, не сж забравени сжседите ѝ — и така Калина изпжква жива сжс своите купнежи и блянове. А описанието на голямата река, когато отиват да држстят покровци и черги, е класическо.

За обичаите и поверията срещу Гергйовден в идилията има само няколко думи. В повеста, те сж дадени с подробности. Чрез тях можем да разберем неспокойната душа на Калина, оная мистичност, в която се кжпе духа на Калина, оная шеметен полет към далечното, незнайното, екзотичното, които още от пжрва среща на мечкаря, омагйосват Калина.

Само една мечтателна душа, закжрмена с мистицизма от валшебството на балкана, подхранвана от поверия и обряди, релегиозно тачени в планината, гдето ехото на гржмотевицата нашепва за литнали златни кучии, по змейови свадби, дето бистрите балкански езера служат за кжпалня